

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **MUDr. Mgr. E. K.**,
bytem X,
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Slovákem, Ph.D.,
sídlem Štěpánská 640/45, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Policejní Prezidium České republiky, Ředitelství pro zbraně
a bezpečnostní materiál**,
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2018, č. j. PPR-32896-4/ČJ-2017-990450,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství Policie Středočeského kraje, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál (dále jen „správní orgán“) ze dne 27. 9. 2017, č. j. KRPS-266457-7/ČJ-2017-0106IZ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobkyni podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„zákon o zbraních“) odňat zbrojní průkaz č. AL 518182 vydaný pro skupinu E platný do 7. 4. 2026, neboť přestala splňovat podmínku bezúhonnosti dle § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních tím, že byla rozsudkem č. j. 12To 177/2017 – 828 vydaným Krajským soudem v Praze dne 7. 6. 2017, který nabyl právní moci dne 7. 6. 2017, uznána vinnou ze spáchání úmyslných trestných činů - přečinu křivého obvinění podle § 345 odst. 2 trestního zákoníku a přečinu křivé svědecké výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku.

2. Žalobkyně namítala, že žalovaný měl prvostupňové rozhodnutí zrušit, neboť správní orgán v předcházejícím řízení porušil její právo na spravedlivý proces tím, že nerozhodl o její žádosti o prodloužení lhůty pro vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Uvedla, že dne 7. 9. 2017 požádala o prodloužení původně stanovené desetidenní lhůty o deset dnů, aby mohla ve svém vyjádření řádně a přiměřeně zdůvodnit všechny tvrzené skutečnosti. Z ustanovení § 39 odst. 2 a § 76 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) vyplývá, že pokud správní orgán rozhodne o přiměřeném prodloužení lhůty, musí tak učinit usnesením, což se nestalo. Žalobkyně nebyla o prodloužení lhůty informována, a nemohla se tedy ke všem podkladům kvalifikovaně vyjádřit. Správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že prodloužení lhůty akceptoval, vyčkal dalších deset dní a po marném uplynutí lhůty ve věci rozhodl. Tímto nesprávným procesním postupem však bylo žalobkyni odepráno právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čímž bylo porušeno její právo na spravedlivý proces. Jelikož prvostupňové rozhodnutí bylo předběžně vykonatelné, byla nemožností vyjádřit se k podkladům rozhodnutí o to více zkrácena na svých právech, neboť musela bezprostředně vydat zbrojní průkaz a zbraň správnímu orgánu.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Dle žalovaného bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu s právními předpisy a žalobkyni upřeno právo na spravedlivý proces nebylo. Uvedl, že s žalobkyní byl dne 7. 9. 2017 sepsán protokol ve věci odnětí zbrojního průkazu. Žalobkyně sdělila, že připomínky uplatní písemně prostřednictvím právního zástupce do 29. 9. 2017. Téhož dne pak doručila správnímu orgánu žádost o prodloužení lhůty k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí o deset dnů, tedy do 18. 9. 2017, čímž zkrátila lhůtu původně uvedenou do protokolu. Z podání je patrné, že žalobkyně považovala lhůtu deseti dnů za dostatečnou, aby mohla všechny tvrzené skutečnosti řádně odůvodnit. Žalovaný zdůraznil, že jediným podkladem pro vydání rozhodnutí byl pravomocný rozsudek, s nímž byla žalobkyně seznámena. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 27. 9. 2017, čímž byla žalobkyni lhůta k vyjádření prodloužena oproti té jí navržené o dalších osm dní. Nesouhlasí s žalobkyní, že by jí bylo umožněno vyjádřit se k podkladům až po vydání usnesení o prodloužení lhůty. Ačkoli nebylo usnesení vydáno, žalobkyni byla fakticky lhůta pro vyjádření poskytnuta, a to delší, než sama žalobkyně požadovala. Žalobkyně se však ani v prodloužené lhůtě k rozsudku, který jí byl znám, nevyjádřila. Od doručení žádosti dne 7. 9. 2017 do podání odvolání dne 12. 10. 2017 žalobkyně neprojevila žádnou iniciativu k uplatnění svých procesních práv. Žalobkyně také neuvedla, proč ve věci nevydání usnesení o prodloužení lhůty nevyužila postupu dle § 80 správního řádu. Uvedl, že v podobných řízeních o odnětí zbrojního průkazu často eviduje snahy o protahování řízení, přičemž indicie obdobného postupu ve formě procesní pasivity při uplatňování procesních práv spatřuje i v posuzované věci. Nevydáním usnesení o prodloužení lhůty nedošlo dle žalovaného k omezení procesních práv žalobkyně a porušení práva na spravedlivý proces, neboť žalobkyni byl pro vyjádření poskytnut dostatečný prostor, a to i nad rámec žalobkyní požadovaných deseti dnů, který nevyužila.

4. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně zopakovala, že prvostupňové rozhodnutí nebylo vydáno v souladu s právními předpisy, neboť žalobkyni nebylo doručeno ani oznámeno usnesení o prodloužení lhůty, čímž jí byla odňata možnost všechny tvrzené skutečnosti vztahující se k podkladům řádně a přiměřeně zdůvodnit, a bylo tak zasaženo do jejího práva na spravedlivý proces. S poukazem na komentářovou literaturu uvedla, že postup dle ustanovení § 80 správního řádu lze aplikovat v případě prodlení s rozhodnutím ve věci samé, nikoli v případě prodlení s vydáním jednotlivých usnesení v rámci řízení. Skutečnost, že žalobkyně neprojevila v období od 7. 9. 2017 do 12. 10. 2017 žádnou iniciativu ve vztahu ke svým procesním právům považuje za irrelevantní, neboť to byl správní orgán, kdo žalobkyni neinformoval o všech procesních rozhodnutích. Tvrzení týkající se snahy o protahování řízení s poukazem na podobné případy vedené žalovaným dle žalobkyně představuje nepřipustnou generalizaci.
5. Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podaná oprávněnou osobou a jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů vycházejí ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
6. Soud o věci rozhodl bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem souhlasila a žalovaný na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil, a má se tedy za to, že s tímto postupem souhlasí (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
7. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2017, č. j. 12To 177/2017 – 826, který nabyt právní moci téhož dne, uznána vinnou z přečinu křivého obvinění podle § 345 odst. 2 trestního zákoníku a přečinu křivé svědecké výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a odsouzena podle § 346 odst. 2 trestního zákoníku a § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Správní orgán oznámením o zahájení správního řízení ze dne 28. 8. 2017, č. j. KRPS-266457-3/ČJ-2017-0106IZ, které bylo žalobkyni doručeno dne 29. 8. 2017, uvědomil žalobkyni, že z důvodu výše uvedeného pravomocného odsouzení zahájil správní řízení ve věci odnětí zbrojního průkazu č. AL 518182 vydaného pro skupinu E platného do 7. 4. 2026 podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních. Současně byla žalobkyně vyrozuměna o právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, k čemuž jí byla stanovena lhůta 10 dnů ode dne doručení vyrozumění.
8. Dne 7. 9. 2017 se žalobkyně dostavila ke správnímu orgánu a byla seznámena se spisovým materiálem. K výzvě k uplatnění připomínek sdělila, že je uplatní písemnou formou prostřednictvím právního zástupce do 29. 9. 2017. Téhož dne žalobkyně prostřednictvím právního zástupce požádala o prodloužení původně stanovené desetidenní lhůty pro vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí o deset dnů s odůvodněním, že při nahlížení do spisu zjistila, že potřebuje delší lhůtu, aby mohla ve vyjádření všechny své tvrzení skutečnosti řádně a přiměřeně odůvodnit. Správní orgán nevydal usnesení o prodloužení lhůty k vyjádření, ani žalobkyni (jejímu zástupci) nesdělil, jak bylo s žádostí naloženo. Žalobkyně se k podkladům rozhodnutí nevyjádřila.
9. Dne 27. 9. 2017 vydal správní orgán prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že dne 7. 9. 2017 byla správnímu orgánu doručena žádost o prodloužení lhůty, v níž žalobkyně navrhla prodloužení lhůty o 10 dnů. Správní orgán prodloužení lhůty

akceptoval, vyčkal dalších 10 dnů a po marném uplynutí lhůty vydal rozhodnutí ve věci. Dne 12. 10. 2017 podala žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání namítajíc, že správní orgán nevydal usnesení o prodloužení lhůty k vyjádření a nevyrozuměl o tom žalobkyni, čímž bylo porušeno její právo vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Jelikož podání odvolání nemá odkladný účinek, je bez možnosti vyjádření povinna vydat zbrojní průkaz i zbraň správnímu orgánu. Dále namítala neúplnost posouzení podmínky ztráty bezúhonnosti. Uvedla, že si je vědoma pravomocného odsouzení, nicméně přičiny, za něž byla odsouzena, nebyly spojeny s použitím násilí, pohrůzkou bezprostředního násilí ani nebyly spáchány se zbraní. Zbraň legálně drženou od 23. 10. 2015 nikdy protiprávně nezneužila. Dále uvedla, že proti odsuzujícímu rozsudku podá dovolání k Nejvyššímu soudu.

10. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že správní orgán sice nepostupoval striktně procesně správně, neboť o svém rozhodnutí prodloužit žalobkyni lhůtu nevydal usnesení o prodloužení lhůty ve smyslu § 39 odst. 2 správního řádu, nicméně v kontextu konkrétních okolností nebyla žalobkyně zkrácena na svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci. Správní orgán poskytl žalobkyni delší lhůtu, než o jakou prostřednictvím právního zástupce požádala. Podkladem pro vydání rozhodnutí bylo rozhodnutí soudu, které bylo žalobkyni známo před zahájením řízení o odnětí zbrojního průkazu. Smyslem ustanovení § 36 správního řádu je poskytnout účastníku právo navrhnout důkazy a vyjadřovat se k podkladům rozhodnutí, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí poté, kdy správní orgán ukončil shromažďování podkladů, účastník mohl uplatnit své výhrady a učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Provedené dokazování bylo dostatečné, neboť v řízení bylo postaveno na jisto, že u žalobkyně došlo ke ztrátě bezúhonnosti. K námitce týkající se neúplného posouzení podmínky ztráty bezúhonnosti konstatoval, že správní orgán správně podřadil přičiny, za něž byla žalobkyně odsouzena, pod ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o zbraních jako jiné úmyslné trestné činy, přičemž od právní moci rozsudku neuplynulo alespoň 5 let. Poukázal na ustanovení § 13 odst. 2 trestního zákoníku a § 345 odst. 2 a 346 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, z nichž vyplývá, že předmětné přičiny jsou úmyslnými trestnými činy. S odkazem na závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2013, č. j. 8 Ca 155/2009-42, vysvětlil, že ustanovení § 22 zákona o zbraních zahrnuje všechny úmyslné trestné činy. Zákonodárce v ustanovení § 22 zákona o zbraních v případě jiných úmyslných trestných činů nestanovil podmínku, že by se muselo jednat o trestné činy spáchané se zbraní nebo s použitím násilí. Uzavřel, že pravomocný rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2017, č. j. 12To 177/2017 – 828, byl dostatečným podkladem pro vydání rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu pro ztrátu bezúhonnosti dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, k níž u žalobkyně prokazatelně došlo, a správní orgán neměl jinou možnost, než dle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních rozhodnout o odnětí zbrojního průkazu. V případě, že by na základě dovolání bylo pravomocné rozhodnutí zrušeno, může žalobkyně podat žádost o obnovu řízení.
11. Podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních příslušný útvar policie rozhodne o odnětí zbrojního průkazu, jestliže držitel zbrojního průkazu přestal splňovat podmínky bezúhonnosti podle § 22 nebo spolehlivosti podle § 23.

12. Podle ustanovení § 36 odst. 3 věty první správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
13. Podle ustanovení § 39 odst. 1 správního řádu správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit.
14. Podle ustanovení § 76 odst. 1 správního řádu v případech stanovených zákonem rozhoduje správní orgán usnesením.
15. Podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.
16. Jak uvádí komentářová literatura k ustanovení § 89 správního řádu, „*tato úprava sleduje hledisko procesní ekonomie, podle něhož není nutné ani vhodné rušit a vracet k novému projednání rozhodnutí, kde procesní vady řízení, které jeho vydání předcházelo, nedosáhly takové intenzity, že by měly vliv na obsah rozhodnutí a způsobily rozpor napadeného rozhodnutí s právními předpisy (včetně ustanovení o základních zásadách činnosti správních orgánů), popřípadě měly vliv na jeho věcnou správnost. Rušení rozhodnutí pro takové procesní vady by bylo nejspíše i v rozporu s pravidlem obsaženým v § 6 odst. 2 správního řádu, podle něhož správní orgán postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje. Tato zásada by nebyla respektována tehdy, pokud by správní orgán zrušil rozhodnutí kvůli nepodstatným procesním vadám nemajícím vliv na výsledek řízení (tedy na obsah rozhodnuto a výsledkem opakovaného projednání věci na úrovni orgánu prvního stupně by bylo po obsahové stránce stejné rozhodnutí (s tím rozdílem, že by se při jeho vydávání správní orgán vyvaroval oné procesní vady)). Obecně jde o to, že procesní pravidla nejsou samoučelná a neměla by tak být ani chápána, ale slouží k uplatňování a prosazování subjektivních práv hmotných, v případě správních orgánů a správního řízení pak především veřejných subjektivních práv hmotných (výjimkou je především ustanovení o sporném řízení, kde je správním orgánům svěřena pravomoc rozhodovat o subjektivních právech soukromých). K porušení procesních pravidel by se proto obecně mělo přihlížet jen tehdy, pokud šlo o takové jejich porušení, že mělo vliv (skrze vydané rozhodnutí) na hmotná subjektivní práva účastníků řízení.*“ (viz Vedral, J. Správní řád: Komentář, II. vydání, BOVA POLYGON, Praha 2012, str. 760 a 761).
17. Jak konstatoval Ústavní soud v usnesení ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. I. ÚS 148/02, „*právo na soudní a jinou právní ochranu garantované čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod nelze vykládat tak, že by pokrývalo veškeré případy porušení kogentních procesních ustanovení v objektivní poloze, jinými slovy samotné porušení procesních pravidel stanovených*

procesními právními předpisy ještě nemusí samo o sobě znamenat porušení práva na spravedlivý proces. V případě subjektivního práva na soudní a jinou právní ochranu je totiž třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobily přivodit pro jednotlivce příznivější rozhodnutí ve věci samé.“

18. V projednávané věci žalobkyně požádala o prodloužení lhůty k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí a správní orgán měl o žádosti rozhodnout kladně usnesením, nebo záporně usnesením či jiným písemným aktem. Správní orgán nebyl povinen na základě toliko obecně odůvodněné žádosti žalobkyně lhůtu dle § 39 odst. 2 správního řádu prodloužit, neboť na prodloužení lhůty není právní nárok. Chtěl-li však žádosti žalobkyně vyhovět, dle ustanovení § 39 odst. 2 měl rozhodnout o prodloužení lhůty usnesením. Pokud správní orgán žádosti žalobkyně fakticky vyhověl a ve věci rozhodl až po uplynutí lhůty, o kterou měla být původně stanovená lhůta podle návrhu žalobkyně prodloužena, aniž o žádosti rozhodl formou usnesení, zatížil prvostupňové řízení s ohledem na nesprávný procesní postup vadou, která však neměla vliv na zákonnost rozhodnutí.
19. Soud upozorňuje, že Nejvyšší správní soud možnost faktického vyhovění žádosti nejen ve správním řízení soudním, ale též ve správním řízení akceptoval. V rozsudku ze dne 14. 1. 2016 č. j. 10 As 46/2015-43, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval žádostí o prodloužení lhůty k doplnění blanketního odvolání, dospěl k závěru, že lze s ohledem na podobnost úpravy institutu prodloužení lhůty v občanském soudním řádu a soudním řádu správním aplikovat závěry vyslovené v judikatuře Nejvyššího soudu, například v rozhodnutích ze dne 20. 7. 2006, sp. zn. 20 Cdo 1308/2006, nebo ze dne 25. 9. 2003, sp. zn. 20 Cdo 1588/2003), a Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 19. 4. 2012, č. j. 5 Afs 13/2012 - 21, a konstatoval: „*Stěžovatel podal v projednávané věci žádost o prodloužení stanovené lhůty ještě za jejího běhu a správní orgány proto byly povinny o této žádosti ještě před rozhodnutím o odvolání stěžovatele rozhodnout (kladně usnesením, nebo záporně usnesením či jiným písemným aktem, neboť správní řád pro případ negativního posouzení výslovně formu usnesení nepředepisuje), nebo postupovat tak, že stěžovatelově žádosti vyhově fakticky.*“
20. Pokud správní orgán v situaci, kdy jediným podkladem pro rozhodnutí byl odsuzující rozsudek, o čemž byla žalobkyně informována ve vyrozumění o zahájení řízení, poskytl žalobkyni lhůtu deseti dnů k vyjádření k podkladům rozhodnutí a na základě žádosti žalobkyně dále vyčkal též uplynutí lhůty, o níž měla být původně stanovená lhůta podle jejího návrhu prodloužena, a až poté ve věci rozhodl, dal žalobkyni možnost, aby se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřila dle § 36 odst. 3 správního řádu, kterou žalobkyně nevyužila. Skutečnost, že žalobkyni nebylo známo, jak bude o žádosti správním orgánem rozhodnuto, nebylo na překážku tomu, aby se k podkladu pro rozhodnutí vyjádřila. Ne každá zjištěná vada správního řízení je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu dle § 78 odst. 1 s. ř. s. Důvodnost žaloby může mít za následek pouze taková vada řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, publ. pod č. 23/2003 Sb. NSS, ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001 - 30, publ. pod č. 494/2005 Sb. NSS, ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011 - 101, či ze dne 21. 2. 2018, č. j. 6 As 376/2017 - 22). O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (viz např. rozsudky ze dne 8. 3. 2007, č. j. 8 Afs

102/2005 - 65, ze dne 14. 7. 2008, č. j. 8 Afs 70/2007 - 102, nebo ze dne 19. 12. 2014, č. j. 8 Afs 78/2012 - 45). Nadto je třeba připomenout, že správní řízení je ovládáno tzv. zásadou jednotnosti řízení, tedy tvoří jeden celek až do pravomocného rozhodnutí a vady prvostupňového řízení i rozhodnutí lze odstranit v řízení odvolacím. Na tom nemění nic okolnost, že podání odvolání nemá odkladný účinek. V daném případě měla žalobkyně, která se v požadované dodatečné lhůtě nevyjádřila, možnost se k jedinému podkladu pro rozhodnutí vyjádřit též v rámci podaného odvolání, což ostatně učinila, přičemž její odvolací námitky směřující proti posouzení bezúhonnosti na základě předmětného rozsudku, jakož i námitka stran zamýšleného podání dovolání, byly v odvolacím řízení žalovaným vypořádány, respektive žalobkyně netvrdí, že by se žalovaný s odvolacími námitkami nevypořádal. Tím byla vada prvostupňového řízení plně odstraněna. Je-li vada řízení vedeného v prvním stupni plně zhojena v řízení odvolacím, není správní řízení jako celek stíženo vadou, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí (viz např. rozsudky ze dne 13. 4. 2004, č. j. 2 A 10/2002 - 269, č. 280/2004 Sb. NSS, či ze dne 30. 11. 2010, č. j. 9 As 37/2010 - 217, ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 As 186/2017 - 46). Žalovaný nepochybil, pokud za dané situace vyhodnotil, že procesní vada spočívající v tom, že správní orgán žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření nevyhověl usnesením, ale pouze fakticky vyčkal jejího uplynutí a poté ve věci rozhodl, nezbavila žalobkyni práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a neměla vliv na zákonnost a věcnou správnost rozhodnutí o věci samé. Bylo by naopak nepřípustným formalismem a porušením zásady procesní ekonomie, pokud by žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil kvůli procesní vadě, která neměla vliv na výsledek řízení a byla zcela zhojena v odvolacím řízení, přičemž výsledkem opakovaného projednání věci na úrovni správního orgánu by bylo po obsahové stránce stejné rozhodnutí. Nelze přehlédnout, že žalobkyně ani v žalobě neuvedla, jaké skutečnosti, které mohly mít vliv na rozhodnutí ve věci a které zamýšlela uplatnit v rámci svého práva vyjádřit se k podkladům, jí mělo být ve správním řízení v důsledku namítané procesní vady prvostupňového řízení znemožněno uplatnit. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že správní řízení jako celek není zatíženo vadou, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, žalobkyni nebylo upřeno právo vyjádřit se k podkladům, a tedy ani porušeno její ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. Námitka žalobkyně není důvodná.

21. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobou uplatněný žalobní bod důvodným, přičemž nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. března 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senát